”En dansk jazzmands erindringer”
vender tilbage

Efter en lang pause kom der yderligere tre afsnit, men nu i ”Jazz revy”. Afsnit I blev bragt i nr. 4, december, 1963. Afsnit II og III i henholdsvis i marts og juni, 1964. Som det vil ses, er serien også denne gang skrevet af Helge Tang, men nu med Bent Haandstad som medforfatter. Herefter var det uigenkaldeligt afslutningen på sagaen.
Allan i juni, 2010.

Helge i gang med de sidste erindringer…

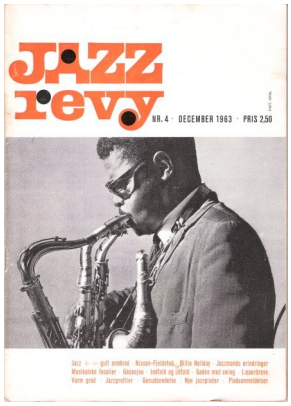

En dansk jazzmands erindringer

vender tilbage

Fortalt til HELGE TANG
og BENT HAANDSTAD

Enhver lighed med nulevende personer er ikke helt tilfældig

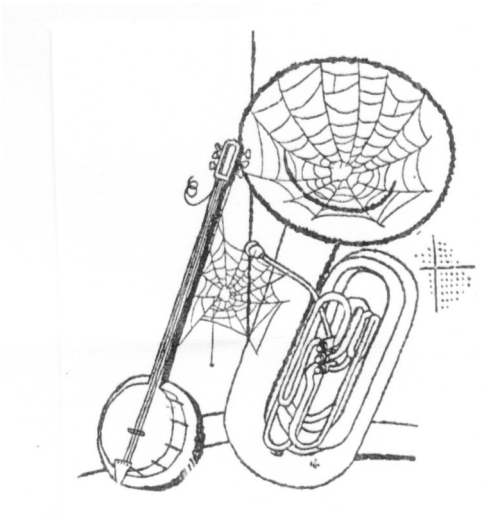

Resumé: Denne sælsomme fortællings "jeg" er en jazzmand, der i sjælden grad har gjort hele turen med lige fra jazzens barndom i den sydlige havneby, Esbjerg, via Gudenåens flodbåde til Silkeborg og videre til hovedstaden, der blev erobret efter en sej kamp. Til sidst blev vor hjemmelsmand hædret som "Årets jazzmusiker", hvorefter det væltede ind med tilbud om engagementer. Han besluttede sig til at tage jobbet som syngende afrydder på Herning Badehotel og dér var han gået rundt endnu, hvis ikke…

Bedst som jeg gik og smånynnede b-stykket i "Deep purple", akkompagneret af tre hvepse på cola-flasker, kom fem herrer, der så ud til at være læger, ind og satte sig. Der havde været lægekongres en uges tid, men det var dog første gang, jeg havde oplevet, at de tog deres lægetasker med sig ind ved bordet. Da der var blevet serveret for dem, rejste den ene sig og gik op til tribunen. Jeg tænkte, om han mon skulde holde et foredrag, men de fire andre rejste sig nu og fulgte efter ham. Var der mulighed for, at de skulle foretage en operation for åbent tæppe - eller hvad?

Jeg havde igen gættet forkert - ud af taskerne kom musikinstrumenter, og den ene af dem gik om bag forhænget og fremdrog et trommesæt. Stortrommens skind var prydet med en række røde bogstaver: NYBORG REACTIONARY FIVE. Det slog ned i mig, at det jo var i denne week-end, Herremoderådet afholdt sin store festival, "Vest Side Story", der var arrangeret i samarbejde med vestmagterne. (Meget apropos spillede biografen "Vi fandt vesten").

Afsnit I

Det er måske på tide, at jeg nu fortæller lidt om de fire år, der er gået siden min kåring som "Årets jazzmusiker". Her i Herning blev der ikke spillet meget jazz, det var faktisk så længe siden, jeg havde hørt jazz, at jeg aldrig tænkte på denne gren af musikken mere. Vi havde ganske vist et lokalorkester, "McDamgaards Wool Pluckers", men for mig, der engang havde været med i jazzens yderste grænseområder, bl.a. introducerede jeg NUTTIN'-SOUND her i landet, lød orkestret noget antikveret. Jeg havde det sidste års tid været medlem af en folkedansergruppe og gik meget op i spillemandsstilen. Jeg var ved at spare sammen til en dansemesterviolin, en lokalbygget *textivarius.* Det kan måske undre, at jeg, som oprindelig var blæser, nu var gået over til strygerne, men det kom sig af, at jeg havde mistet de fleste af mine tænder.

Der skete det, at jeg fik skørbrug, medens jeg sejlede på Silkeborg-Julsø ruten. - For resten, det er ikke helt rigtigt. Det startede faktisk før den tid, og da man som succes-forfatter helst ikke bør skjule sin kriminelle fortid, må jeg hellere bekende, at mine fortænder røg sig en tur under nævekamp med en politibetjent, som "med føje", som man siger, havde mig mistænkt for at have forhandlet farlige *Maranata*-cigaretter, der var rullet af tørrede lyngtoppe - og som kunne give hedeslag. Årsagen til mistanken var den sædvanlige: At jeg var jazzmusiker - og kun den omstændighed, at jeg kunne skaffe vidner på, at jeg nu var blevet folkedanser, reddede mig. Modstræbende blev jeg løsladt, men følte dog situationen så ulden, at jeg tog til Silkeborg, hvor jeg som sagt fik skørbrug, og denne sygdom fuldendte ødelæggelsen af mit tandsæt.

Da røgen havde lagt sig, kom jeg tilbage til Herning og fik mit gamle job igen, og der stod jeg nu og betragtede de fem alvorligt udseende herrer fra Nyborg. Jeg nåede på dette tidspunkt ikke at høre gruppens prøver, idet jeg blev kaldt tilbage til

vigtigt arbejde i køkkenregionerne. Jeg blev sat til at pakke fiskefars ud, og tilfældigt faldt mit øje på en side i emballagen, der var et gammelt nummer af formiddagsbladet "ABC", hvor *Tobias Fuldrig* nu midtvejs mellem kulturspalten og de 38 sportssider havde en lille daglig feature om jazz, der efter signende ikke indbragte ham ret meget, hvor imod den ledsagende tegning gav Claus. I dette nummer havde han et interview med den unge talentfulde bassist *Niels-Henning Kyndby.* Det fremgik af interview'et, at han netop havde måttet sige nej til et tilbud om at spille med Nyborg Reactionary Five. Det var ikke første gang, han havde måttet afslå smigrende udenbys tilbud. Årsagen var den simple, at han var enearving til et kendt elektricitetsværk i det sydlige hovedstadsområde, og hans forældre ønskede fornuftigvis, at han burde uddanne sig til dette ansvarsfulde job. "Mine forældre synes, at den fremtidsgerning, jeg går indtil, indeholder mere spænding", udtalte Kyndby. "De finder, at jazzen er en ohmvej".

Næste farspakke var omvundet med et næsten nyt "Deformation", hvor *Eric Whiteman* havde sin ugentlige opsummering af jazzbegivenheder. Her fik man slutningen på historien. "Nyborg Reactionary Five" havde i stedet knyttet den betydeligt mere farverige musiker *Kai Chic* til sig. Whiteman var helt oppe i skyerne og skrev, at den beslutning, Kai Chic havde taget, da han tog færgen Korsør-Nyborg ville få samme betydning for landets jazz, som da Columbus var sejlet ud for at opdage nyt land i 1492.

Jeg havde nu fået lidt baggrundsstof og var spændt på at høre gruppen om aftenen, hvor jeg oven i købet skulle servere ved bordene nærmest tribunen.

Klokken 20 startede show'et med en times modeopvisning, hvorunder Nyborg-orkestret uophørligt afprøvede deres instrumenter, Så var det meningen, at NRF skulle afveksle med McDamgaardgruppen med to numre hver. NRF lagde ud, og jeg hørte lidt på første nummer. Nu opdagede jeg, at orkestret ingenlunde havde afprøvet deres instrumenter under opvisningen, som jeg troede. Jeg havde nu en times spisepause, og da jeg kom tilbage, spillede NRF stadig. Jeg spurgte en af McDamgaards musikere, om de havde været på. Han svarede bistert:

"De er sgu ikke engang færdig med deres første nummer endnu. Kender du ikke den stil, de spiller i?"

Jeg svarede, at jeg ikke havde fuldt så meget med i udviklingen.

"Den kaldes tyvekor-stilen", oplyste han. "på grund af korenes oprindelse og antal".

Omsider sluttede første nummer, og jeg kikkede på mit ur. Den var halvtolv. Med alvorlig mine annoncerede Kai Chic næste nummer - en komposition af plasticspilleren *Orla Kulmand* - - og *det* varede resten af aftenen.

Jeg var ør i hovedet, da jeg gik i seng, og jeg håbede inderligt, at næste dags afslutning af festivalen ville bringe musik af en anden karat. Lidet anede jeg, at morgendagen skulle bringe et nyt vendepunkt i min turbulente karriere.

Jeg havde formiddagstjansen med afrydning i havestuen, da et støjende selskab kom ind. Jeg kikkede op og opdagede min gamle kapelmester, *Johan Van Rick.* Straks han så mig, kom han over og hilste hjerteligt på mig.

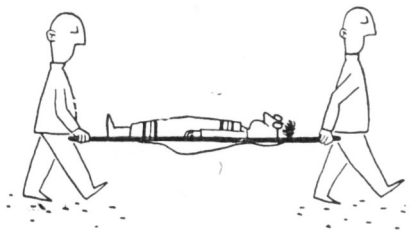

"Hvad fanden går du og laver herovre?", spurgte han. "Spiller du ikke mere? Er der nogen, der har taget din embouchure?". "Næh", svarede jeg. "Det er meget værre, jeg har mistet mine tænder!".

(Fortsættes).

Sommer var det - i et hjørne af hegnet (oops, wrong story) - nå, men det var nu også sommer i denne historie, og Van Ricks orkester skulle spille om aftenen. Som før nævnt var jeg i anledning af festivalen forfremmet til hjælpetjener, og jeg vil i denne forbindelse røbe en lille fabrikshemmelighed. Vi tjenere lever jo af at sælge varer til restaurationens publikum, og vi er derfor glade for de pauser, orkestret holder, idet det er i disse, handelen sker. - Mine kolleger havde været meget utilfredse med lørdagens salg, hvor "Nyborg Reactionary Five" havde spillet to numre, der til gengæld havde varet hele aftenen. Samtidig var orkestret gennem sin optræden i den københavnske jazzrestaurant "APARTRE" blevet vant til, at selv den svageste bevægelse blandt publikum omgående skulle besvares med en vred, kollektiv nedstirren af den formastelige.

Pause
(fra restaurant APARTRE, fot. Ebbe Skål)

Jeg mente derfor at kunne glæde mine medtjenere ved at fortælle dem, at denne uprofitable skandale ikke ville blive gentaget i aften. Jeg fortalte om min muntre tid hos Van Rick, om de hyppige og lange pauser, og før jeg havde nævnt de tre numre, vi spillede dengang, havde en af de andre tjenere afbrudt mig. "Ja, nu du siger det" sagde han smilende. "Jeg er ellers ikke meget musikalsk, men jeg serverede engang i en forretning, der også var jazzklub et par gange om ugen. Der spillede Van Ricks orkester, og jeg lærte de tre numre så godt at kende, at jeg tilsidst kunne trække bajere op i takt til sidste kor i hver melodi, så jeg var parat til at servere lige så snart, nummeret var forbi".

Da jeg refererede dette muntre intermezzo for van Rick kort før han skulle på scenen, rystede han sørgmodigt på hovedet. "Gamle dreng" sagde han, "det var dengang. Det går ikke mere. Folk er gennem P-3 blevet vant til non-stop musik og det har vi måtte bøje os for. Vi spiller for resten heller ikke i samme stil som dengang. Vi har måtte gå til bage til havnestilen. Altså ikke den helt, helt gamle Vestkyst-musik fra Esbjerg. Vi har skiftet strandområde og spiller nu nærmest i Ny Århusstilen. Vi gav den en kort overgang i Aalborgstilen, men borgmesteren nægtede os arbejdstilladelse, fordi det ikke lignede hans ungdoms musik".

"Har I fået et så stort repertoire, at I kan udfylde hele aftenen?" indskød jeg. "Ja, faktisk er antallet af numre, vi kender, fordoblet. Vi fandt frem til tre andre melodier, der lå tæt op ad "Royal Garden Blues", "On treasure island" og "I've found a new baby" i harmonier. Samtidig har P-3 den fordel, at den vænner folk af med at lytte til det, der spilles. Så vi har fundet på et andet gimmick- det er for resten også inspireret at P-3. Her bliver musikken afbrudt af ét minuts sportsorientering hver time, og det har vi lige så roligt kopieret. Jeg snakker om tennis, vor trombonist ved lidt om vægtløftning, pianisten snakker boksning, og trommeslageren er den fødte cyklist - så på den måde får vi alligevel altid udfyldt vore engagementer".

Aftenen gik ganske som beskrevet af Van Rick, og på trods af de meget få og meget korte pauser, fik vi alligevel et godt salg. Det skyldtes at værten - belært af gårsdagens erfaringer - havde udstyret os med sutter.

Lige før van Rick skulle afsted, kom han hen til mig og sagde: "Det er sørgeligt, det med dine tænder. Vi savner dig sgu i musiklivet. Men det skal jeg nok få gjort noget ved". "Hvad mener du med det?" spurgte jeg. "Vent og se - jeg har en idé, rimede han og gik ud til sin vogn. Det var en ny sekscylindret "REVOLVO". "Den er der skud i", sagde han - og væk var han.

- - -

Omkring 10 dage efter modtog jeg en anbefalet postpakke. Afsenderen var "Det danske jazzkræs". Jeg rev det brune karduspapir af, og et henkogningsglas kom til syne. I glasset skvulpede et funklende nyt tandsæt. Ved siden af glasset lå en kuvert, som jeg åbnede med ivrige hænder. Den indeholdt et brev på kræs'ets smagfulde brevpapir. Teksten lød:

Modtag en gestus fra hjælpende hænder.
En flok, som dine evner kender,
i håb om hot musik dig sender
- disse tænder.

Verset var underskrevet af de to digtende medlemmer af kræs'et, *Tobias Fuldrig* og *Frank Klæger,* Derefter fulgte en liste over de menne-

sker, der havde givet bidrag. Det varmede mig at se, at listen omfattede så godt som hele kræmen af

dansk jazzliv, selv så perifere skikkelser som *Birger Broget-Andriksen, Harald Skrot* og *Erik Hosebånd* var repræsenteret.

I kuverten lå desuden et garantibevis, af hvilket det fremgik, at tandsættet var fremstillet af den alt for kendte tandtekniker samfundsanmelder *Leif van Uro*. Indenfor et år ville enhver omstilling af sættet være gratis - dog med følgende force majeure-klausul: "Købers ret til denne service er betinget af sælgers arbejdsbyrde".

Jeg havde ingen synderlig forstand på proteser, men synes dog, at tænderne passede ganske godt. Der var måske lidt slup i overmunden, men det gør ikke så meget for en træblæser. Jeg skulle lige til at smide indpakningspapiret væk, da jeg fik øje på en lille papbrik. Det var en enkeltbillet til København med gyldighed i tre måneder.

Rørt over denne venlighed gik jeg op på mit værelse og fandt min gamle klarinet frem fra bunden af klædeskabet. Der var jo gået adskillige år siden, jeg sidst havde brugt den, og jeg forventede derfor ikke de fra musikannoncerne så velkendte lynresultater. Jeg blev derfor meget overrasket, da mine fingre automatisk slog ind på løbene i "Royal garden blues", indtil jeg opdagede, at var en af Van Ricks gamle pap skabeloner, der endnu sad på røret.

Da jeg tog den af, opdagede jeg hvor meget jeg i virkeligheden havde glemt om klarinetspillets ædle kunst, og der forestod mig nu en vanskelig tid med at opøve min færdighed. Det tog mange timer af min dag, jeg blev sløset i mit daglige arbejde, og dette i forbindelse med gæsternes gentagne klager over mine øvelser, der nu også fandt sted i nattetimerne, bevirkede, at jeg slet og ret blev smidt ud efter en måneds forløb.

Jeg pakkede mine sager - og kunne nu ligeså godt tage til København, da jeg alligevel havde gyldig rejsehjemmel, og en septemberdag stod jeg så i hovedbanens myldrende bikube.

(Fortsættes).

De mange år, der var gået, siden jeg sidst havde stået på Københavns Hovedbanegård, havde ikke bevirket nogen ændring i dette monstrøse bygningsværks udseende - det var stadig den samme støvede, beskidte, affaldsbefængte stenkolos. Let deprimeret fandt jeg en telefonbox og ringede til Van Rick for min sidste ti-øre.

”Hvad fanden”, lød hans stemme i røret, ”hvorfor har du ikke sagt i forvejen, at du kom?”. Pludseligt lød det, som vi blev afbrudt, men et øjeblik efter kom han igen. ”Gamle dreng, jeg sidder her med en af byens førende jazzskribenter, *John Birgéro* fra POPLITIKEN. Han vil lige snakke med dig”.

Birgéros malmfulde røst *boom'ede* gennem ledningen. ”Kære ven, jeg hører, at du nærmest er blevet smuglet ind i byen. Det går sgu ikke, der er faneme kød på den historie. Jeg tror, du trænger til en big city-manager. Kan du ikke komme herud, så jeg kan gøre dig hip?”.

Helt fortumlet af denne verbale *tour de force* fik jeg fremstammet, at jeg ikke ejede kongens mønt.

”Aha, the coin from the king”, replicerede reporteren, ”så kommer vi ind til dig. Du kan jo snuppe dig en øl på min regning så længe”. Pause. ”Eller på bladets, for resten”.

Jeg satte mig ind på banegårdsrestauranten med en bajer foran mig, indtil en hvinende opbremsning fortalte mig at Van Rick var i nærheden. Der gik da også kun et øjeblik, før Van Rick og en høj skægget mand dukkede op. ”Birgéro - gi no'et hud”, sagde han og fikserede mig skarpt. Efter håndtrykket satte de sig ned ved bordet og fik et par øl bragt hen. Jeg, der havde været vant til den mere drømmende type jazzjournalister, var fascineret over Birgéros stil og taktik. Han lænede sig fortroligt ind mod mig.

”Nu skal du høre, jeg har det hele regnet ud”, sagde han. ”For det første skal du tage ud til Roskilde i nat og tage ind på et eller andet hotel. Så finder vi ud af, hvornår det første tog efter middag går fra Roskilde. Det border du, og når du så ankommer hertil igen, skal jeg nok få vippet en større modtagelse på benene. Det eneste, du skal love mig er, at jeg har eneret på historien. Skulle der være mødt andre journalister op, kan du jo fortælle dem om vejret på Herningegnen”.

Jeg vendte mig fortvivlet mod Van Rick. ”Er dette cirkus virkelig nødvendigt?”

Van Rick trak på skuldrene. ”Tjah. Efterhånden som de forskellige jazzklubber er lukket, har jazzen fået mindre og mindre spalteplads, så når der kommer sådan en godbid, som den historie, John her har siddet og skrevet på vejen herind, så er der vel ikke andet for end at spille bold med den.”

Birgéro hev nogle notater frem. ”Du følte vel nostalgi, da du stod på perronen herinde?”

”Hvaffor no'et?” svarede jeg. ”Ja, sådan rigtigt low down nostalgi”, fortsatte han. ”Det gør alle jazzmusikere, når de kommer til København udefra.”

Som sandt var oplyste jeg Birgéro om min sindstilstand ved ankomsten, men dette afficerede ham ikke. ”Man kan godt føle nostalgisk overfor pølsepergament”, betroede han mig. ”Nu skal du bare gøre, som jeg siger. For du er vel for fanden interesseret i at få noget at lave - ikke” Så er det også nødvendigt med publicity, og dér er POPLITIKEN meget bedre end HERLIGSTE VIDENDE. Jeg skal se, om jeg kan gøre dig lige så godt stof som Louisiana-duen.”

Modstræbende måtte jeg bøje mig for disse eksplosive argumenter, og efter at Birgéro havde forsynet mig med rejsepenge, tog jeg toget til Roskilde.

- - -

Allerede ved Dybbelsbroen kunne man høre, at der var noget på færde på Hovedbanen. Der lød klingende spil, og lige da vi kørte ind på perronen, så jeg et kæmpetransparent med ordene: VELKOMMEN TANDY”. Det fik mig til at tvivle på, om det nu også var mig, dette hyldestopbud gjaldt. Jeg blev brat revet ud af min tvivl, da Birgéro kom stormende ind i kupéen, ”Er det ikke et godt navn, jeg har fundet til dig, hva?” Mit forpinte ansigtsudtryk fik ham til at fortsætte: ”I dag skal jazzfolk ikke mere heddet King, Count eller Pres, det er ikke intimt og folkeligt nok.” Han halede mig ud på perronen, hvor vi mødtes af et blitzfyrværkeri. Birgéro tog et manuskript frem og skulle til at læse en tale op, da en høj fyr, mavede sig frem gennem mylderet. Han stak Birgéro et lille stykke gråt papir i hånden, og mens Birgéros ansigt i de følgende sekunder gennemfløj hele farvespektret, fik jeg lejlighed til at studere den

nyankomne lidt mere. Jeg genkendte ham som den unge mand, *Jørgen Sæt,* der i de gamle A-

PARTRE-dage gik rundt og spurgte gæsterne, hva' de syntes om musikken.

”Hva’be’har!” - brølede Birgéro. ”I vover da ikke at fyre mig - og så på denne lumpne facon.” Han tog nogle tæt beskrevne ark op fra inderlommen og viftede vildt med dem. ”Jeg har stof her til flere uger”.

Sæt tog lige så roligt arkene og smed dem i den nærmeste papirkurv. ”Kære Ven,” sagde han, ”det kan ikke nytte, du tager sådan på vej. POPLITIKENs redaktion er gennem stakkevis af breve omsider blevet overbevist om, at publikum er blevet dødtrætte af at læse dine kedelige petitnotitser om hver gang en snoldet femøres-klub skulle have besøg af *Papa Pil’s Viklinger.* Der manglede fuldstændig lyrisk touch på drengen, som man siger”. ”Du mener vel svulstigt?” indskød Birgéro tamt.

”Ha,” replicerede Sæt. ”dit provinsielle tilsnit er altså ikke kun overflade. Det er livsholdning. Næe, du, *Claus Sniffjært* og jeg sad over en pils og blev enige om, at du var pensionsmoden, og her har du pensionstilståelsen. Exit garcon”, han slog ud med den ene hånd, medens han tog mig under armen med den anden.

”Jeg kan godt erindre dig,” sagde han fortroligt til mig. ”Du var jo meget *in vogue*, dengang du introducerede NUTTIN’ SOUND-stilen. Men lad mig få nogle flere facts. For resten du ved vel, hvem jeg er - Jørgen Sæt”. ”Joe, jeg kender dig godt. Du har vist skrevet nogle digte, var det ikke ”Hult gys”, samlingen hed?”

”Joe, det var noget derhenad, men lad mig nu få din historie.”

Jeg begyndte at fortælle, og da Sæt ikke gjorde mine til at tage en notes-blok frem, bemærkede jeg dette, hvortil han svarede: ”Nej, nej, jeg ta’r aldrig noter. Jeg lader det synke ind i mit sind, og så får det ganske automatisk den rette modernistiske udformning. Forstår du, POPLITIKENs nye redaktion er hip. Så snak bare løs.”

Han henfaldt i en trancelignende tilstand, hvorunder, jeg ville benytte lejligheden til at slippe ud af hele halløjet. Pludselig blev jeg taget i armen af *John Sørgensen,* som i de gamle dage var medlem af Jazzkræset og ind imellem oplod sin røst i radioen.

”Vi er glade for at have dig i vor midte,” sagde han højtideligt. ”Jeg skal sørge for at få dig indlogeret hos en af jazzens gamle venner, du kender ham jo, *Harald Skrot;* der kan du få lejlighed til at spille de gamle ting, som du vel stadig holder af?”

”Jamen jeg spiller jo slet ikke de gamle ting mere. Du ved da godt, at jeg spillede i NUTTIN’ SOUND-stilen,” svarede jeg.

”Det betyder intet,” sagde Sørgensen. ”Stilen er flere år gammel - og det er tilstrækkeligt for os.” Pludselig trak han mig hårdt i armen. ”Pas på, nu kommer *Tobias Fuldrik* og tegneren *Kalbrixen.* Lad ikke dem få fat i dig!”

”Hvad skulle det dog kunne gøre?” svarede jeg oprigtigt forundret. ”Fuldrig, min gamle ven og læremester. Vi har spillet sammen i mange år - vi begyndte i havnebarakken i Esbjerg, vi har spillet på bagsmækkerne og på Gudenåens floddampere - vi har sgu været med fra den spæde begyndelse. Hvad ondt skulle han dog kunne gøre mig? Den anden kender jeg ikke.”

”Han er tegner i ABC-bladet”, Sørgensen så bekymret ud, da de to herrer forsøgte at komme igennem menneskesværmen.

”Jeg kender ham stadigvæk ikke. Jeg læser kun i ”stof og Saks - et blad alle læser på Herningegnen.”

”Stuff og sax”, gentog Sørgensen og så rystet ud. ”Er du virkelig blevet så moderne. Jeg troede ikke, man var sådan derovre. Hvem tør udgi’ sådan et blad?”

”Åh, det er en eller anden brancheforening,” svarede jeg tørt.

”Er der nu ligefrem en forening? Det er dog fandens, så dekadent jazz er blevet. Tænk, er du virkelig på den med stoffet?”

”Næh, det var kun i perioder, hvor der ikke var andet arbejde. Noget skulle jeg jo leve af.”

”Nåh, du er altså ikke blevet en slave af det. Det var da godt. Nu skal jeg fortælle dig, hvad der er sket med din gamle ven Fuldrig i mellemtiden. Han er totalt forandret, han hader jazzen og er engageret af en kreds af pladefirmaer i popbranchen, der kun er ude på at underlægge sig den sidste del af markedet, der endnu gør modstand. Disse selskaber er metodisk ved at omringe pladepublikummet med et pigtrådshegn, og Fuldrig er en af deres genialeste agenter.”

”Jamen, jeg har da fået at vide, at han stadig er jazzskribent og radiocausør, og han har da også været med til at skaffe mig mine tænder.” Jeg gjorde en sigende bevægelse med kæberne: Tænderne kløede stadigvæk lidt mod gummerne.

”Naturligvis har han da ikke aflagt sine tillidshverv indenfor jazzen. Det er jo det fundament, han bruger til sin undergravende virksomhed. Han har en meget raffineret metode. Han går rundt med en båndoptager og anskaffer sig de særeste lyde, så spiller han fragmenter af det i ”JAZZ ’74” sammen med Eric Whiteman, og selv om Eric er en personligt hæderlig fyr, kender du vel hans sygeli-

ge angst for at virke umoderne, så han er hoppet med på den. Når Fuldrig har spillet sine lyde, fortæller han, at det er *takes*, og at de ventes udsendt på plade i næste måned. Alle hans lyttere skriver navnet på kunstneren og titlerne op, så de er parate til at købe pladen, når den kommer frem. Jeg ved fra en tekniker i radiohuset, at Fuldrig ofte ikke engang har bånd med derind. Så bliver denne sat til at finde nogle gamle bånd med ønskekoncerten og skal så køre dem bagfra på forkerte hastigheder. Eller også sidder Fuldrig for eksempel og slukker cigaretter på mikrofonen, klipper negle eller spidser blyanter for åben mikrofon."

"Jamen hvad så, når folk spørger efter numrene i forretningerne?"

"Heri ligger jo det smarte. Da hverken kunstnere eller numre eksisterer, gør han bare det, at han næste uge rakker den pågældende kunstner ned og fortæller, at han slet ikke blev placeret i en eller anden afstemning, og at de er gammeldags allerede. Kalbrixen tegner så en ondskabsfuld karikatur af artisten i ABC, og på den måde bliver de streget af ønskelisterne, inden de kommer frem. Tilhængerne tænker ikke videre over, at de aldrig hører noget til disse kunstnere, for de interesserer sig ikke for dem mere."

"Hvad så med de plader, der virkelig bliver indspillet?" indskød jeg.

"Enten fortier man dem - altså først når man har fået anmeldereksemplaret, eller osse siger man, at dengang han var fremme, brugte man endnu den slags harmoniseringer, der for længst er passé - eller sådan noget lignende. Det siger de allerede en måned før pladen er kommet frem, og når den så endelig er udkommet, tror lytterne, at den skal rekvireres fra Nationalmuseets folkemindesamling, og der sidder Whiteman så og nægter at udlåne den. Så gnider Fuldrig sig i hænderne og modtager sine store provisioner fra pop forlagene."

"Hvorfor det? Jazzfans køber vel ikke popplader?"

"Jo, ser du, når en jazzelsker aldrig får lejlighed til at købe nye jazzplader og *vil* ha' noget på plade tallerkenen, så er der kun pop tilbage, og statistikken har vist, at de blot efter tre eller fire plader fortsætter med at købe pop. I kræset har vi regnet ud, at Danmark sandsynligvis vil være afjazzificeret til næste sommer, hvis vi ikke kan få standset "JAZZ '74."

Omsider havde Fuldrig og Kalbrixen fået mavet sig hen til os, og Sørgensen forsvandt skyndsomt. "Davs, du gamle," hilste Fuldrig hjerteligt, "bruger du blødt eller hårdt blad til morgenbarberingen?" Jeg så ud af øjenkrogen, at Kalbrixen var i fuld gang med skitseblokken. Af det, jeg kunne se, var jeg anbragt med tandsættet i hånden.

"Du skal med ind i studiet," fortsatte Fuldrig, "jeg vil lave et *take* med dig."

"Hvorfor så hurtigt," svarede jeg undseeligt. "Ingen kender mig mere, og jeg kan faktisk ikke spille noget som helt sammenhængende endnu."

"Helt vidunderligt," jublede han, "her er endelig en chance for mig til at rehabilitere mig for nogle af de grimme rygter, der cirkulerer om mig. Du skal få din chance, jeg skal føre dig helt til tops, min gamle ven." Han så mistroisk på mig: "Er du helt sikker på, at du intet kan?"

SLUT